

พฤติกรรมการณ์การออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง
Saving Behaviors of Undergraduate Students in Trang Province

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรารณา หลีกภัย

Assistant Professor Dr. Pradthana Leekpai

E-mail: pradthana.l@psu.ac.th

คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง

Faculty of Commerce and Management, Prince of Songkla University, Trang Campus,

(Receipt of the manuscript: May 14, 2020; Receipt of the revised manuscript:

June 12, 2020; Acceptance of the final manuscript: June 16, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการณ์การออม ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการณ์การออมและศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการณ์การออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง จำนวน 384 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และไคสแควร์ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรังส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีเงินออม ส่วนใหญ่มีจำนวนเงินออมรวมไม่เกิน 5,000 บาท พฤติกรรมการณ์การออม คือ มีการออมเงินบางเดือน ผู้ที่มีอิทธิพลต่อการออมมากที่สุด คือ ตนเอง ส่วนใหญ่มีรูปแบบการออมคือ การออมในรูปแบบเงินสดไว้กับตนเอง และวัตถุประสงค์ของการออมคือ เพื่อใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรังในระดับมาก คือ รายได้ในปัจจุบันและรายจ่ายในปัจจุบันปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการณ์การออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรัง คือ ปัจจัยรายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินออมรวมของนักศึกษาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.00 และรายจ่ายต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินออมรวมของนักศึกษาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

คำสำคัญ: พฤติกรรมการณ์การออม, นักศึกษาระดับปริญญาตรี, จังหวัดตรัง

Abstract

The objectives of this study were to examine saving behaviors, factors influencing the saving behaviors and factors that had a relationship with the saving behavior of undergraduate students in Trang Province. The samples consisted of 384 undergraduate students in Trang Province. The instrument used for data collection was a questionnaire. The statistics used in data analysis consisted of frequency, percentage, mean, standard deviation and Chi-square. The results showed that most undergraduate students in Trang Province had savings, and their amount of savings were less than 5,000 Baht. They saved money in some months. The factors that influenced the students' behavior the most was themselves. They normally kept money with themselves and their purpose of saving money was to be able to use such money in an emergency case. Factors that affected the students' saving the most were their current income and expenses. The students' monthly income had a relationship with the amount of their savings with a 0.00 level of statistical significance whereas their monthly expenses had a relationship with the amount of their savings with a .05 level of statistical significance.

Keywords: Saving Behavior, Undergraduate Students, Trang Province

บทนำ

การออมเป็นตัวแปรที่สำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจ เนื่องจากเงินออมเป็นแหล่งที่มาของเงินลงทุนภายในประเทศซึ่งสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หากประเทศใดมีเงินออมภายในประเทศอย่างเพียงพอต่อการลงทุนในประเทศแล้ว ประเทศนั้นย่อมไม่มีความจำเป็นต้องพึ่งพาทุนจากภายนอกประเทศ อันจะส่งผลดีต่อการมีเสถียรภาพภายในประเทศได้อย่างดียิ่ง

ในปัจจุบันภาครัฐได้ให้ความสำคัญต่อการออมเงินของภาคประชาชนอย่างยิ่ง ซึ่งเห็นได้จากนโยบายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดมาตรการสนับสนุนการออมในแผนยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาระบบการเงินภาคประชาชน พ.ศ. 2560-2564 หรือการผลักดันพระราชบัญญัติกองทุนการออมแห่งชาติ (กอช.) ซึ่งเริ่มดำเนินการในปี 2558 ทั้งนี้ การให้ความสำคัญกับการออมของประเทศอย่างจริงจังจึงเป็นเรื่องที่ทุกภาคส่วนต้องให้ความสำคัญ ซึ่งทำได้โดยการปรับเปลี่ยนทัศนคติและสร้างค่านิยมการสร้างจิตสำนึกในการออมเพื่อประโยชน์ในอนาคต การสร้างกลไกการออมในระดับ

ชุมชน ส่งเสริมและกระตุ้นให้มีความหลากหลายในผลิตภัณฑ์การออม โดยเน้นการออมเป็นประจำสม่ำเสมอติดต่อกันนาน ๆ รวมถึงการสร้างเครื่องมือการออมเพื่อวัยชรา

เมื่อพิจารณาข้อมูลการออมของประเทศไทยในปี 2560 พบว่า ปริมาณการออมเบื้องต้นของประเทศอยู่ที่ 5.4 ล้านล้านบาท ขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 12.9 และคิดเป็นร้อยละ 34.8 ของ GDP เพิ่มขึ้นจากปี 2559 ที่มีการออมอยู่ที่ร้อยละ 32.8 โดยมีการออมรูปแบบต่าง ๆ เช่น เงินฝาก สลากพันธบัตร ประกันชีวิต เป็นต้นสำหรับการออมภาคครัวเรือนนั้น มีทิศทางปรับเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยปี 2559 มีการออมสุทธิอยู่ที่ 805,664 ล้านบาท เมื่อคิดเฉลี่ยต่อคนต่อเดือนคือ 995 บาทต่อเดือน หรือ 11,944 บาทต่อปี เพิ่มขึ้นเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 18.9 จากข้อมูลพบว่า สัดส่วนการออมสุทธิเฉลี่ยต่อคนเมื่อเทียบกับรายได้อยู่ที่ร้อยละ 10.2 เพิ่มขึ้นสูงสุดในรอบ 5 ปี ทั้งนี้ จากการสำรวจข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2561 พบว่า จากครัวเรือนทั่วประเทศประมาณ 21.6 ล้านครัวเรือน พบว่ามีครัวเรือนที่มีการออมเงิน 15.7 ล้านครัวเรือน หรือร้อยละ 72.9 และอีก 5.8 ล้านครัวเรือน หรือร้อยละ 27.1 ไม่มีเงินออม เมื่อพิจารณาวิธีการจัดสรรเงินออมของครัวเรือน พบว่า ครัวเรือนจะนำเงินที่ได้ไปใช้จ่ายก่อน เมื่อเหลือจากการใช้จ่ายแล้วจึงจะเก็บออม คิดเป็นร้อยละ 38.9 ในขณะที่ครัวเรือนที่แบ่งส่วนของเงินออมไว้ก่อนที่จะนำเงินไปใช้จ่ายคิดเป็นร้อยละ 22.6 เท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มที่มีการวางแผนเก็บออมอย่างจริงจังยังมีจำนวนน้อย

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการออมมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากการออมเป็นปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาประเทศทั้งด้านการลงทุน การผลิต และการจ้างงานของประเทศ การออมจึงเป็นเรื่องของทุกวัยที่ต้องให้ความสำคัญและลงมือปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็วัยเด็ก วัยเรียน วัยทำงาน และวัยสูงอายุตั้งนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมการออมและปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง ซึ่งบุคคลกลุ่มนี้จะเข้าสู่วัยทำงานและเป็กำลังหลักต่อการออมของสังคมและประเทศชาติต่อไปในอนาคต ทั้งนี้ ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางส่งเสริมการออมต่อกลุ่มคนในวัยเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรัง เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน ดังนั้น ขนาดตัวอย่างคำนวณจากสูตรไม่ทราบจำนวนประชากรของโคชราน (Cochran) โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (อ้างถึงใน กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2549) จะได้ขนาดตัวอย่างจำนวน 384 คน

ขอบเขตพื้นที่

การศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดตรัง

ขอบเขตเวลา

การศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ เดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 2562

ทบทวนวรรณกรรม

ความหมายของการออม

เงินออม หมายถึง รายได้ที่ได้เก็บออมไว้ โดยมีได้นำไปใช้จ่ายในรอบระยะเวลาเดียวกัน (ประพันธ์ เสวตนันท์ และไพศาล เล็กอุทัย, 2544)

การออม คือ รายได้ส่วนบุคคลสุทธิ ส่วนที่เหลือภายหลังจากที่หักรายจ่ายเพื่อการบริโภคออกไปแล้ว (เอกฉัตร สิริสรคานันต์, 2547)

เงินออม หมายถึง ส่วนหนึ่งของรายได้ปัจจุบันที่ไม่ได้ใช้จ่ายไปเพื่อการบริโภค หากแต่เก็บไว้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการใช้จ่ายต่าง ๆ ในอนาคต (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน, 2556)

รูปแบบการออม

กองบัญชาการรายได้ประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้จัดรูปแบบการออมเป็นหลายประเภท ดังนี้

1) การออมในรูปแบบทรัพย์สินถาวร เป็นการออมโดยการนำรายได้ที่เหลือจากการบริโภคใช้จ่ายไปซื้อทรัพย์สินถาวร ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องน้อยมาก แต่ก็สามารถหาผลตอบแทนได้ เช่น การถือครองที่ดิน วัตถุประสงค์ของการออมในรูปแบบทรัพย์สินถาวร คือ เพื่อป้องกันความเสี่ยงและให้มีความมั่นคงในอนาคต

2) การออมในรูปแบบทรัพย์สินทางการเงิน ซึ่งสามารถจำแนกเป็น 2 แบบ คือ การออมในรูปแบบทรัพย์สินทางการเงินในระบบ หมายถึง การออมโดยการถือทรัพย์สินทางการเงินที่สร้างขึ้นโดยมีกฎหมายคุ้มครอง ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น การซื้อหลักทรัพย์ทางการเงิน การให้กู้ยืมอย่างถูกต้อง

ตามกฎหมาย การซื้อกรรมธรรม์ประกันชีวิต กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ การซื้อหุ้นสหกรณ์ เป็นต้น และการออมในรูปแบบทรัพย์สินทางการเงินนอกระบบ หมายถึง การออมโดยการถือทรัพย์สินทางการเงินที่ไม่อยู่ในขอบเขตที่กฎหมายคุ้มครอง การออมในรูปแบบนี้ได้แก่ การเล่นแชร์ การให้กู้ยืม โดยไม่มีเอกสารสัญญา เป็นต้น

3) การออมในสถาบันการเงิน เป็นสถาบันการเงินที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ระเบียบข้อบังคับของกฎหมาย และดำเนินการภายใต้พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการออม เช่น การออมในธนาคารพาณิชย์ธนาคารของรัฐบาลที่จัดตั้งโดยกฎหมายพิเศษ บริษัทเงินทุน สหกรณ์ออมทรัพย์ บริษัทประกันชีวิต ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารอาคารสงเคราะห์ กองทุนบำเหน็จบำนาญ เป็นต้น

ปัจจัยที่มีผลต่อการออม

เอกฉัตร สิริสรณานันต์ (2547) กล่าวว่า โดยทั่วไปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคและการออมมีอยู่หลายปัจจัย แต่ปัจจัยสำคัญ ๆ และมีอิทธิพลค่อนข้างสูงต่อการบริโภคและการออมได้แก่

1) รายได้ในปัจจุบันหมายถึง รายได้ส่วนบุคคลสุทธิ ซึ่งเป็นรายได้ที่บุคคลหรือครัวเรือนสามารถนำไปใช้จ่ายในการซื้อสินค้าและบริการ หรือนำไปเก็บออมได้อย่างแท้จริง รายได้ในปัจจุบันถือว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการบริโภคหรือเก็บออมของครัวเรือน เมื่อเทียบกับปัจจัยอื่น ๆ เนื่องจากครัวเรือนจะมีความสามารถในการบริโภคหรือเก็บออมมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับรายได้ที่ครัวเรือนได้รับจากการขายปัจจัยการผลิตของตนเป็นหลักนั่นเอง

2) รายได้ในอนาคตที่คาดคะเนไว้ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจบริโภคและออมของครัวเรือนในทิศทางที่แตกต่างกัน ถ้าครัวเรือนคาดคะเนว่ารายได้ในอนาคตของตนจะเพิ่มขึ้น ครัวเรือนจะบริโภคมากขึ้นในปัจจุบัน และลดการออมลง แต่หากครัวเรือนคาดคะเนว่ารายได้ในอนาคตของตนจะลดลง ครัวเรือนจะลดการบริโภคในปัจจุบันลง และเพิ่มการออมมากขึ้น

3) ความมั่งคั่งซึ่งแสดงถึง มูลค่าสุทธิระหว่างสินทรัพย์ที่มีอยู่ในรูปของสินทรัพย์ทางการเงินและสินค้าที่จับต้องได้ เช่น บ้าน รถยนต์ เป็นต้น กับหนี้สินทั้งหมดของครัวเรือน ณ จุดใดจุดหนึ่งของเวลา โดยการเพิ่มขึ้นของความมั่งคั่งจะทำให้การบริโภคในปัจจุบันเพิ่มขึ้น แต่จะทำให้การออมลดลง ในทางตรงข้าม การลดลงของความมั่งคั่ง จะทำให้การบริโภคในปัจจุบันลดลง แต่จะทำให้การออมเพิ่มขึ้น

4) อัตราดอกเบี้ย คือ อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง โดยอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงมีอิทธิพลต่อการบริโภคและการออมในลักษณะที่สวนทางกัน กล่าวคือ ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงสูงขึ้น ต้นทุนในการกู้ยืมเพื่อการบริโภคของครัวเรือนย่อมสูงขึ้น ทำให้ความต้องการบริโภคของครัวเรือนลดลง แต่ในขณะเดียวกัน ถ้าอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่สูงขึ้น สะท้อนผลตอบแทนที่จะได้รับจาก

การออมเพิ่มขึ้น ทำให้ครัวเรือนมีแรงจูงใจที่จะเพิ่มการออมให้มากขึ้น ในทางตรงข้าม หากอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงลดลง การบริโภคของครัวเรือนย่อมเพิ่มขึ้น ในขณะที่การออมลดลง

5) อัตราภาษีโดยที่ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา มีผลกระทบต่อ การบริโภคและการออมผ่านรายได้ปัจจุบัน เนื่องจาก หากรัฐบาลมีการเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงขึ้น ย่อมทำให้รายได้ในปัจจุบันหรือรายได้ส่วนบุคคลสุทธิลดลง จะส่งผลต่อการบริโภคและการออมของครัวเรือนให้ลดลงตามไปด้วย ในทางตรงข้าม หากรัฐบาลมีการลดการเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ย่อมทำให้รายได้ในปัจจุบันหรือรายได้ส่วนบุคคลสุทธิเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อการบริโภคและการออมของครัวเรือนให้เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

6) ค่านิยมทางสังคม ถือเป็นอีกปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การบริโภคและการออมของครัวเรือน ค่านิยมเกิดจากแรงกดดันทางสังคม โดยหากสังคมให้ความสำคัญกับการประหยัด สังคมดังกล่าว จะให้ความสำคัญกับการออมมากกว่าการบริโภค ขณะที่สังคมใดให้ความสำคัญกับวัตถุเป็นหลัก สังคมดังกล่าวย่อมให้ความสำคัญกับการบริโภคมมากกว่าการออม

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน (2556) กล่าวว่า จากการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับรายจ่ายเพื่อการบริโภคและการออม พบว่า ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคและการออม มีดังนี้

1) รายได้ที่ใช้จ่ายได้ซึ่งหมายถึง รายได้ที่ได้รับที่หักด้วยภาษีเงินได้ส่วนบุคคลแล้ว เป็นรายได้ที่สามารถนำมาใช้จ่ายในการบริโภคและเก็บออมได้จริง ๆ ถ้ารายได้ที่ใช้จ่ายได้เพิ่มขึ้น การบริโภคและการออมจะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ในทางตรงข้าม ถ้ารายได้ที่ใช้จ่ายได้ลดลง การบริโภคและการออมจะลดลงตามไปด้วย

2) สินทรัพย์ของผู้บริโภคสินทรัพย์ที่ครัวเรือนถือครองอยู่มีสภาพคล่องไม่เท่ากัน โดยพิจารณาจากความยากง่ายและอัตราความเสี่ยงด้านมูลค่าในการเปลี่ยนแปลงเป็นเงินสด ถ้าผู้บริโภคถือสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องสูงไว้มาก ผู้บริโภคจะรู้สึกว่ามีฐานะทางการเงินที่มั่นคง สามารถใช้จ่ายเพื่อการบริโภคได้มาก ส่วนกรณีที่ผู้บริโภคถือสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องต่ำไว้มาก ผู้บริโภคจะไม่แน่ใจว่าจะสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ตามเวลาที่ต้องการและได้มูลค่าตามที่ต้องการมากนักเพียงใด จึงมีการชะลอการบริโภค

3) สินค้ำคงทนที่ผู้บริโภคมีอยู่โดยที่สินค้ำคงทน เช่น รถยนต์ โทรทัศน์ ตู้เย็น เป็นต้น หากช่วงเวลาใดผู้บริโภคครอบครองสินค้ำคงทนไว้มากและยังมีสภาพใช้งานได้ รายจ่ายเพื่อซื้อสินค้ำเหล่านี้จะอยู่ในระดับต่ำ

4) การคาดการณ์ของผู้บริโภคการคาดการณ์ของผู้บริโภคจะส่งผลต่อการตัดสินใจซื้อ เช่น การคาดการณ์เกี่ยวกับรายได้ในอนาคต การคาดการณ์เกี่ยวกับราคาสินค้า เป็นต้น ถ้าผู้บริโภคคาดการณ์ว่าจะมีรายได้เพิ่มขึ้นในอนาคต ผู้บริโภคจะใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในปัจจุบันและลดการออมลง

5) สินเชื่อเพื่อการบริโภคและอัตราดอกเบี้ยในกรณีที่ระบบการให้สินเชื่อเพื่อการบริโภค ในรูปของการจ่ายเงินดาวน์ต่ำและดอกเบี้ยต่ำ จะจูงใจให้การบริโภคสูงกว่าในกรณีที่ไม่มีระบบการให้สินเชื่อ

6) ค่านิยมทางสังคมหากสังคมมีค่านิยมให้ความสำคัญยิ่งต่อวัตถุ จะทำให้ผู้บริโภคบางกลุ่ม มุ่งการใช้จ่ายในสินค้าและบริการที่ฟุ่มเฟือยและมีราคาสูง ทำให้สังคมนั้นมีการบริโภคอยู่ในระดับสูง และการออมอยู่ในระดับต่ำ

7) อัตราการเพิ่มของประชากรและโครงสร้างอายุของประชากรถ้าอัตราการเพิ่มของประชากรอยู่ในระดับสูง รายจ่ายเพื่อการบริโภคจะเพิ่มในอัตราสูง นอกจากนี้โครงสร้างอายุ ประชากรก็มีอิทธิพลต่อรายจ่ายเพื่อการบริโภคและการออม โดยทั่วไปหากจำนวนประชากรวัยทำงานเทียบกับประชากรทั้งหมดมีสัดส่วนต่ำ การใช้จ่ายเพื่อการบริโภคจะมีมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาของจุฑาธิบดิ์ ฤกษ์สันหัต (2555) พบว่า ทั้งพนักงานบริษัทเอกชนและข้าราชการ ไม่มีการวางแผนการออม คือ ไม่มีการกำหนดการออมไว้แน่นอนในแต่ละเดือน แต่จะออมเงินตามที่เหลือ มีจำนวนเงินออมเฉลี่ยต่อเดือน 1,000-5,000 บาท มีวัตถุประสงค์การออม คือ เก็บไว้ใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน รูปแบบการออมส่วนใหญ่ คือ การออมประเภทเงินฝากออมทรัพย์ในสถาบันการเงิน และมีแนวโน้มการออมในอนาคตเพิ่มขึ้น และปัจจัยที่กำหนดการออมลำดับแรก คือ รายได้ของตนเอง

การศึกษาของเนษพร นาคสีเหลือง (2557) ที่พบว่า พนักงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) มีความถี่ในการออมต่อปี คือ 4 ครั้งขึ้นไป มีการออมเฉลี่ยเดือนละ 5,000 บาทขึ้นไป มีระยะเวลาในการออม 1- 6 ปี รูปแบบการออม คือ เงินฝากประจำและการออมประเภทอื่น ๆ ในสถาบันการเงิน ปัจจัยที่มีผลต่อการออมมากที่สุดคือ ทศนคติในการออม รองลงมาคือ อัตราดอกเบี้ยการยอมรับความเสี่ยง และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ตามลำดับ

การศึกษาของวิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2557) ที่พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ในเขตกรุงเทพมหานครร้อยละ 73 มีการออมเงิน และเก็บออมด้วยวิธีการฝากธนาคาร โดยจะออมประมาณร้อยละ 10-25 ของรายได้ ปัจจัยที่มีผลต่อการออมในทางบวก คือ ทศนคติที่ดีต่อการออม ในขณะที่ปัจจัยที่มีผลทางลบต่อการออม คือ ทศนคติชอบการใช้จ่ายและทศนคติไม่สนใจเงินทอง ส่วนเพศ ระดับการศึกษาของบิดา ฐานะทางการเงินของครอบครัว และเงินที่ได้รับจากผู้ปกครองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของนักศึกษา

การศึกษาของวันดี หิรัญสถาพร และคณะ (2558) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์บพิตรพิมุขจักรวรรดิ เป็นผู้ที่มีเงินออมคิดเป็นร้อยละ 37.8 นักศึกษาที่มีการออมมีจำนวนเงินอมน้อย วัตถุประสงค์ในการออม คือ การสะสมเงินเพื่อซื้อสิ่งของที่ต้องการ

ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษา คือ เพศ รายได้ รายได้พิเศษต่อเดือน และการมีบุคคลตัวอย่างในการออม

การศึกษาของมุกดา โควกุล (2558) ที่พบว่า ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ส่วนใหญ่มีรูปแบบการออม คือ เงินฝากกับธนาคาร ทั้งการฝากออมทรัพย์และการฝากประจำ ส่วนใหญ่ ไม่ได้กำหนดเงินออมที่แน่นอน ออมที่เงินเหลือ จำนวนเงินออมเฉลี่ยต่อเดือน คือ มากกว่า 5,000 บาท เหตุผลหลักในการออม คือ เพื่อไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน มีระยะเวลาการออมเงิน คือ 1-5 ปี ส่วนใหญ่ผู้มีส่วนในการตัดสินใจออม คือ ตนเอง

การศึกษาของดารารัตน์ โคลิรีวิวัฒน์ (2558) พบว่า ข้าราชการกองทัพอากาศส่วนใหญ่ออมเพื่อใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน หรือเพื่อซื้อสิ่งของที่ต้องการ ส่วนใหญ่จัดสรรเงินออมด้วยตนเอง มีการออมเป็นประจำทุกเดือน และตัดสินใจการออมด้วยตนเอง มีรูปแบบการออม คือ การออมในรูปแบบเงินฝากที่สถาบันการเงินมากที่สุด รองลงมา คือ เก็บสะสมเป็นเงินสด ซื้ออสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ ซื้อกรรมธรรม์ประกันชีวิต ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการออมในระดับมาก คือ ปริมาณรายจ่ายและปริมาณรายได้ ชีวิต ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการออมในระดับปานกลาง คือ อัตราผลตอบแทนดอกเบี้ย ความปลอดภัยในการออม

การศึกษาของกษิด์เดช เจริญวงศ์ และคณะ (2559) พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ส่วนใหญ่มีเงินออมเฉลี่ยต่อเดือนที่ค่อนข้างต่ำ สาเหตุเนื่องจากรายรับและรายจ่ายมีจำนวนใกล้เคียงกัน จึงส่งผลให้มีเงินออมต่า นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าควรมีการออมเงินในวัยของตนเอง มีรูปแบบการออม คือ การออมไว้ที่ตนเองมากที่สุด วัตถุประสงค์ในการออมเงินของนักศึกษา คือ การสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน

การศึกษาของนเรศ หนองใหญ่ (2560) พบว่า ประชาชนในเขตพื้นที่พัทธา จังหวัดชลบุรี มีพฤติกรรมการออมอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนใหญ่ออมโดยการนำเงินไปฝากธนาคาร รองลงมาคือ การออมในรูปแบบเงินสดไว้ในมือ และการออมในรูปแบบสินทรัพย์ถาวร วัตถุประสงค์ในการออม คือ เพื่อซื้อสินทรัพย์ เพื่อใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน และเพื่อเก็บไว้ใช้ในยามชรา

การศึกษาของศุภฤกษ์ มณีลาภ และคณะ (2561) พบว่า นักศึกษาพยาบาลศาสตร์บัณฑิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี มีรูปแบบการออม คือ การออมไว้ที่ตนเองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.20 ส่วนใหญ่พฤติกรรมการออม คือ มีการจัดสรรเงินออมออกมาก่อนการใช้จ่าย รองลงมา คือ การนำเงินเหลือหลังจากการใช้จ่ายมาเป็นเงินออม

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยมีการเลือกตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ ทั้งนี้ แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน และค่าใช้จ่ายต่อเดือน ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับเงินออมรวมในปัจจุบัน ความถี่ในการออม จำนวนเงินออมเฉลี่ยต่อเดือน ผู้ที่มีอิทธิพลต่อการออม รูปแบบการออม และวัตถุประสงค์การออม และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการออม เป็นคำถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน 1	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมน้อยที่สุด
ระดับคะแนน 2	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมน้อย
ระดับคะแนน 3	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมปานกลาง
ระดับคะแนน 4	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมมาก
ระดับคะแนน 5	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมมากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีการดำเนินการ คือ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาพิจารณาตรวจสอบความสมบูรณ์ โดยแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์มีจำนวนทั้งสิ้น 351 ชุด หลังจากนั้นได้นำแบบสอบถามมาลงรหัสและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ ข้อมูลตอนที่ 1 เกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์แบบแจกแจงความถี่ และร้อยละ ข้อมูลตอนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการออม เป็นการวิเคราะห์แบบแจกแจงความถี่และร้อยละ ข้อมูลตอนที่ 3 เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการออม วิเคราะห์ข้อมูลทำโดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรายข้อและรายด้าน ทั้งนี้ การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นใช้สูตรการคำนวณช่วงความกว้างของชั้นของมัลลิกา บุณนาค (2537) โดยมีการแปลผลคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	ส่งผลต่อการออมระดับมากที่สุด

สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและพฤติกรรมการออม ใช้การทดสอบไคสแควร์

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนรวม 351 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.7 มีอายุ 21-22ปี คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมา คือ อายุ 19-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.0 ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,001-7,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 44.2 รองลงมา คือ มีรายได้ต่อเดือนไม่เกิน 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.4 และส่วนใหญ่มีรายจ่ายต่อเดือน 5,001-7,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 46.2 รองลงมา คือ มีรายจ่ายต่อเดือนไม่เกิน 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.9 และส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 88.9

พฤติกรรมการออม

จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรัง ส่วนใหญ่มีเงินออม โดยคิดเป็นร้อยละ 90.88 โดยที่ผู้ที่มีเงินออมส่วนใหญ่มีจำนวนเงินออมรวมทั้งสิ้นในขณะนี้ไม่เกิน 5,000 บาท โดยคิดเป็นร้อยละ 71.2 รองลงมา คือ มีเงินออมรวมทั้งสิ้น จำนวน 5,001-10,000 บาท

จากการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรังมีความถี่ในการออมแบบไม่ประจำทุกเดือนหรือมีการออมบางเดือน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 86.9 โดยผู้ที่มีอิทธิพลต่อการออมคือ ส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลในการออมจากตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 68.7 รองลงมา คือ ได้รับอิทธิพลในการออมจากบิดา/มารดา คิดเป็นร้อยละ 28.8 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความถี่ในการออมและผู้ที่มีอิทธิพลในการออม

	จำนวน	ร้อยละ
ความถี่การออม		
ออมไม่ประจำ/ออมบางโอกาส	305	86.9
ออมประจำทุกเดือน	46	13.1
ผู้ที่มีอิทธิพลต่อการออม		
ตนเอง	241	68.7
บิดา/มารดา	101	28.8
แฟน	8	2.3
อื่นๆ	1	0.3

นอกจากนั้น จากการศึกษาค้นพบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรังมีรูปแบบการออม คือ การออมในรูปแบบเงินสดไว้กับตนเอง คิดเป็นร้อยละ 69.5 รองลงมา คือ การออมในสถาบันการเงิน คิดเป็นร้อยละ 63.0 สำหรับวัตถุประสงค์ของการออม

จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรัง มีวัตถุประสงค์ในการออม คือ เพื่อใช้จ่ายในยามฉุกเฉินคิดเป็นร้อยละ 75.8 รองลงมา คือการออมเพื่อซื้อทรัพย์สินต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 69.2 และการออมเพื่อการศึกษาของตนเองคิดเป็นร้อยละ 44.2 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 รูปแบบการออมและวัตถุประสงค์ในการออม

	จำนวน	ร้อยละ
รูปแบบการออม		
ออมในรูปเงินสด	244	69.5
ออมในสถาบันการเงิน	221	63.0
การเล่นแชร์	58	16.5
การปล่อยกู้	7	2.0
ซื้อทองคำ	38	10.8
ซื้อพันธบัตร	10	2.8
ซื้อสลากออมสิน	22	6.3
ซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิต	7	2.0
อื่นๆ	5	1.4
วัตถุประสงค์ในการออม		
เพื่อซื้อสิ่งของ/ทรัพย์สิน	243	69.2
เพื่อใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน	266	75.8
เพื่อใช้จ่ายยามเจ็บป่วย	136	38.7
เพื่อสมรส/แต่งงาน	4	1.1
เพื่อการศึกษาของตนเอง	155	44.2
เพื่อการลงทุน/เก็งกำไร	39	11.1
เพื่อได้รับผลตอบแทนจากการออม	41	11.7
เพื่อดูแลคนในครอบครัว	77	21.9
อื่นๆ	4	1.1

ปัจจัยที่มีผลต่อการออม

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรังในระดับมากเรียงตามลำดับคือ รายได้ในปัจจุบันและรายจ่ายในปัจจุบัน ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการออมในระดับปานกลาง คือ การคาดการณ์เกี่ยวกับรายจ่ายในอนาคต การคาดการณ์เกี่ยวกับรายได้ในอนาคต ทัศนคติที่มีต่อการออม การส่งเสริมการออมของสถาบัน

การเงิน การส่งเสริมการออมของภาครัฐ สินทรัพย์ที่มีอยู่ในปัจจุบันและอัตราดอกเบี้ยเงินฝากธนาคาร
เรียงตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดตรัง

	\bar{X}	S.D.	ระดับการส่งผล
รายได้ในปัจจุบันของท่าน	3.49	.654	มาก
รายจ่ายในปัจจุบันของท่าน	3.42	.766	มาก
อัตราดอกเบี้ยเงินฝากของธนาคาร	2.70	.726	ปานกลาง
สินทรัพย์ที่มีอยู่ในปัจจุบันของท่าน	2.91	.762	ปานกลาง
ทัศนคติที่มีต่อการออม	3.31	.724	ปานกลาง
การคาดการณ์เกี่ยวกับรายได้ในอนาคต	3.35	.701	ปานกลาง
การคาดการณ์เกี่ยวกับรายจ่ายในอนาคต	3.36	.806	ปานกลาง
การส่งเสริมการออมของสถาบันการเงิน	3.24	.908	ปานกลาง
การส่งเสริมการออมของภาครัฐ	3.07	.945	ปานกลาง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออม

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและพฤติกรรมการออมของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรัง โดยใช้การทดสอบไคสแควร์ พบว่า ปัจจัยรายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินออมรวมของนักศึกษาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.00 และรายจ่ายต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินออมรวมของนักศึกษาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน และจำนวนเงินออม

ตัวแปร	จำนวนเงินออมรวม (n=351)			Chi-square (Sig.)
	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,001-10,000บาท	10,001 บาท ขึ้นไป	
รายได้ต่อเดือน				
ไม่เกิน 5,000 บาท	74	11	11	49.983
5,001-7500 บาท	127	13	15	(.000)
7,501-10,000 บาท	39	17	15	
10,001 บาท ขึ้นไป	10	4	15	
รายจ่ายต่อเดือน				
ไม่เกิน 5,000 บาท	101	18	14	15.922
5,001-7500 บาท	118	18	26	(.05)
7,501-10,000 บาท	23	9	11	
10,001 บาท ขึ้นไป	8	0	5	

อภิปรายผล

1. นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรังส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีเงินออม โดยที่ส่วนใหญ่มีเงินออมรวมทั้งสิ้นในปัจจุบันไม่เกิน 5,000 บาท ทั้งนี้ ความถี่ในการออม คือ การออมแบบไม่ประจำทุกเดือนหรือมีการออมบางเดือนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของการศึกษาของจุฑาธิบัติ ฤกษ์สันทัด (2555) พบว่า ทั้งพนักงานบริษัทเอกชนและข้าราชการไม่มีการวางแผนการออม คือ ไม่มีการกำหนดการออมไว้แน่นอนในแต่ละเดือน แต่จะออมเงินตามที่เหลือและการศึกษาของศิริพร โสมคำภา และคณะ (2559) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร มีการออมเงินตามโอกาส ไม่ได้ออมประจำทุกเดือน ส่วนใหญ่นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรังได้รับอิทธิพลในการออมจากตัวเอง รองลงมาคือ ได้รับอิทธิพลในการออมจากบิดา/มารดา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของการศึกษาของมุกดา โควกุล (2558) ที่พบว่า ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีผู้มีส่วนในการตัดสินใจในการออม คือ ตนเองและการศึกษาของดารารัตน์ โคลิรีวิวัฒน์ (2558) พบว่า ข้าราชการกองทัพอากาศส่วนใหญ่ตัดสินใจการออมด้วยตนเอง ทั้งนี้ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรังส่วนใหญ่มีรูปแบบการออม คือ การออมในรูปแบบเงินสดไว้กับตนเอง รองลงมาคือ การออมในสถาบันการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของกษิตเดช เจริญวงศ์ และคณะ (2559) พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ส่วนใหญ่มีรูปแบบการออม คือ การออมไว้ที่ตนเองมากที่สุด และการศึกษาของศุภฤกษ์ มณีลาภ และคณะ (2561) พบว่า นักศึกษาพยาบาลศาสตร์บัณฑิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี มีรูปแบบการออม คือ การออมไว้ที่ตนเองมากที่สุดสำหรับวัตถุประสงค์ของการออมของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรังคือ เพื่อใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน รองลงมา คือ การออมเพื่อซื้อทรัพย์สินต่าง ๆ และการออมเพื่อการศึกษาของตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับการศึกษาของมุกดา โควกุล (2558) ที่พบว่า ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีเหตุผลหลักในการออม คือ เพื่อไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและการศึกษาของกษิตเดช เจริญวงศ์ และคณะ (2559) ที่พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการออมเงิน คือ การสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรังในระดับมาก คือ รายได้ในปัจจุบัน และรายจ่ายในปัจจุบัน ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการออมในระดับปานกลาง คือ การคาดการณ์เกี่ยวกับรายจ่ายในอนาคต การคาดการณ์เกี่ยวกับรายได้ในอนาคต ทักษะการออม การส่งเสริมการออมของสถาบันการเงินการส่งเสริมการออมของภาครัฐ สินทรัพย์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน และอัตราดอกเบี้ยเงินฝากธนาคาร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย

ของการศึกษาของจุฑาธิบดิ์ ฤกษ์สันหัต (2555) พบว่า ปัจจัยที่กำหนดการออมของพนักงานบริษัทเอกชนและข้าราชการลำดับแรก คือ รายได้ของตนเองในปัจจุบัน รวมทั้งการศึกษาของ ดารารภรณ์ โคสิริวิวัฒน์ (2558) ที่พบว่า ข้าราชการกองทัพอากาศมีปัจจัยปริมาณรายจ่ายและปริมาณรายได้เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปริมาณการออมในระดับมาก ส่วนอัตราผลตอบแทนดอกเบี้ยความปลอดภัยในการออม มีอิทธิพลต่อปริมาณการออมในระดับปานกลาง และการศึกษาของไกรวิชญ์ และคณะ (2561) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ รายได้ในปัจจุบันและค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน

3. จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและพฤติกรรมการออมของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรัง พบว่า ปัจจัยรายได้ต่อเดือนและรายจ่ายต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินออมของนักศึกษาซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวันดี หิรัญสถาพร และคณะ (2558) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์บพิตรพิมุขจักรวรรดิ คือ เพศ รายได้ รายได้พิเศษต่อเดือน และการมีบุคคลตัวอย่างในการออม

ข้อเสนอแนะ

1. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตพื้นที่จังหวัดตรังในระดับมาก คือ รายได้ในปัจจุบัน ดังนั้น หากผู้บริหารส่งเสริมการออมต้องการให้นักศึกษามีการออมมากยิ่งขึ้น จึงควรมีมาตรการส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสเพิ่มรายได้ให้กับตนเอง เช่น การสนับสนุนให้นักศึกษาในการทำงานพิเศษในระหว่างการเรียนรู้ เพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และมีโอกาสเพิ่มรายได้ของตนเอง โดยไม่รบกวนผู้ปกครอง และมีเงินเหลือเพื่อการออมมากยิ่งขึ้น

2. จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดตรังส่วนใหญ่มีรูปแบบการออม คือ การออมในรูปเงินสดไว้กับตนเอง ซึ่งการออมในรูปแบบนี้จะทำให้นักศึกษาไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆ จากเงินออมที่มี ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการทางการเงินแก่นักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากเงินออมที่ตนเองมีอยู่

3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณเท่านั้น ดังนั้นข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป คือ ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพร่วมด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมและปัจจัยที่มีผลต่อการออมมากยิ่งขึ้นและสามารถใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในการบริหารจัดการเพื่อกระตุ้นการออมของนักศึกษาต่อไป

รายการอ้างอิง

- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กษิต์เดช เจริญวงศ์ และคณะ. (2559). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมเงินของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ*. การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ครั้งที่ 1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
- ไกรวิชญ์ และคณะ (2561). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของผู้บริโภคเพื่อการใช้จ่ายในอนาคตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. วารสารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต. 14(2), พฤษภาคม-สิงหาคม 2561, 313-329.
- จุฑาทิพย์ ฤกษ์สันทัต.(2555). *เปรียบเทียบพฤติกรรมการออมของพนักงานบริษัทเอกชนและข้าราชการในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ดารารภรณ์ โคสิริวิวัฒน์ (2558). *การศึกษาพฤติกรรมและรูปแบบการออมของข้าราชการกองทัพอากาศ*. การค้นคว้าอิสระ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นเรศ หนองใหญ่ (2560). *พฤติกรรมการออมของประชาชนในเขตพื้นที่พัทยา จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เนษพร นาคสีเหลือง. (2557). *ปัจจัยที่มีผลต่อการออมเพื่อเตรียมความพร้อมผู้สูงอายุของประชาชนอายุระหว่าง 30-40 ปี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร*. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- มุกดา ไควกุล. (2558). *การจัดการการเงินส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของประชากรในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. สาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต.
- มัลลิกา บุนนาค. (2537). *สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประพันธ์ เสวตนันท์ และไพศาล เล็กอุทัย. (2544). *หลักเศรษฐศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันดี หิรัญสถาพร และคณะ. (2558). *พฤติกรรมการออมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล*. รัตนโกสินทร์บพิตรพิมุขจักรวรรดิ. กรุงเทพฯ ฯ:มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์บพิตรพิมุขจักรวรรดิ.

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2556). *หลักเศรษฐศาสตร์มหภาค*. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: บริษัทโรงพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิชจำกัด

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2557). *ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการออมของนักศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร*. วารสารสุทธิปริทัศน์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. 28(85), มกราคม-มีนาคม
2557, 301-315.

ศิริพร โสมคำภา และคณะ. (2559). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการออมของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร*. การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยราชภัฏ
กำแพงเพชร ครั้งที่ 3. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ศุภฤกษ์ มณีลาภ และคณะ. (2561). *พฤติกรรมการออมของนักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 1
และชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี*. การประชุมวิชาการระดับชาติ
การเรียนรู้เชิงรุก ครั้งที่ 6 มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.

เอกฉัตร สิริสรรรคานันต์. (2547). *หลักเศรษฐศาสตร์มหภาค*. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.